

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křížíkova 12, Praha 8**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2014, č. j. KRPA-402957/ČJ-2014-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2014, č. j. 4A 54/2014 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobce na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, protože se během svého pobytu na území České republiky dopustil několika přestupků proti majetku a opakovaně neplnil povinnosti cizince podle § 103 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl vycestovat z České republiky do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci. Lhůta k jeho vycestování uplynula 9. 7. 2014. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo vykonatelnosti dne 17. 9. 2014 po zamítavém rozsudku Městského soudu v Praze o žalobě proti němu. Následnou kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 154/2014 – 51. Žalovaná zajistila žalobce, protože od 18. 9. 2014 do 17. 10. 2014 mařil

výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pobýval na území České republiky bez víza. Odmítl také sdělit, na jaké adrese se zdržuje, a proto hrozilo, že by byl pro žalovanou nedohledatelný.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Městského soudu v Praze. Vycházelo podle něj z nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. nesprávného právního posouzení. Namíтал, že podání žaloby má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za následek odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy i lhůty k vycestování. Ta začala běžet až ode dne právní moci rozsudku městského soudu. Posledním dnem ke splnění povinnosti vycestovat proto byl 17. 10. 2014. Žalobce se k žalované dostavil dobrovolně dne 16. 10. 2014, těsně před půlnocí byl nicméně propuštěn. Žalovaná ho následující den zajistila. Do té doby ale neuplynula doba k vycestování žalobce, který tak nemohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a nemařil jej ani v den zajištění. Žalovaná navíc nerespektovala skutečnost, že zajištění cizince je krajním a mimořádným řešením, ke kterému lze přistoupit pouze při naplnění a dostatečném odůvodnění obou podmínek § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ignorovala relevantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která vyžaduje, aby základní práva byla vykládána široce a výjimky z těchto práv naopak restriktivně. Měla použít tzv. zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Tuto alternativu *a priori* vyloučila, ačkoliv jde o mírnější prostředek. Důvod, proč přistoupila rovnou k použití § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, měla v rozhodnutí o zajištění cizince relevantně odůvodnit.

[3] Městský soud žalobu zamítl. S přihlédnutím k dosavadnímu způsobu života žalobce v České republice a k tomu, že i přes pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval, existovala důvodná obava, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba k vycestování počala běžet poté, co rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci, a proto uplynula již před datem, kdy byl žalobce zajištěn. Dne 17. 9. 2014 se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelné a žalobce proto po tomto datu již pobýval na území České republiky neoprávněně. Nepodnikl přitom žádné kroky, aby svůj pobyt legalizoval, nebo aby realizoval uložené správní vyhoštění. Podmínky § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců byly splněny. Žalovaná se zabývala možností použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Došla k závěru, že žalobce při svém pobytu v České republice jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Uložení zvláštních opatření by v tomto případě bylo neúčelné. Žalobce při podání vysvětlení ani neuvedl, na jaké adrese se zdržuje, díky čemuž byla vyloučena možnost uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobcovo tvrzení, že v jeho případě neměl být institut zajištění použit, není ničím podloženo. Zajištění naopak bylo přiměřené, protože nepřicházelo v úvahu jiné řešení, aby bylo dosaženo realizace správního vyhoštění. Soud neshledal v postupu žalované žádné pochybení, její rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, nevybočuje z mezí správního uvážení, a je podloženo nashromážděnými materiály.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhuje zrušení rozsudku městského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení. Alternativně navrhuje i zrušení rozhodnutí žalované a vrácení jí věci k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud nesprávně posoudil podmínky, na jejichž základě měla žalovaná ve věci rozhodovat. Nedostatečně se vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Zajištění jako krajní prostředek ke splnění povinnosti žalobce nebylo řádně

pokračování

odůvodněno. Rozhodnutí o omezení osobní svobody přitom musí mít závažné důvody. Žalovaná nesprávně zjistila stav věci a v odůvodnění proto zcela absentují úvahy pro posouzení důvodnosti zajištění. Žalovaná nevysvětlila, ze kterých konkrétních okolností vyplývá obava, že se stěžovatel bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Pouze obecně konstatovala, že předchozí jednání stěžovatele zavdává obavu, že nebude respektovat uložené správní vyhoštění a městský soud tyto závěry aproboval. Tím došlo k porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Stěžovatel se dobrovolně dostavoval k žalované a snažil se řešit situaci a okolnosti možného vycestování. Neexistovala proto důvodná obava, že se bude skrývat nebo jinak mařit výkon správního vyhoštění. Žalovaná ani městský soud tyto okolnosti náležitě neposoudily.

[6] Stěžovatel zdůrazňuje, že podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze rozhodnutí o zajištění cizince vydat, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Městský soud uložení zvláštních opatření odmítá, aniž by se jejich použitím a jejich účelostí zabýval. Z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Žalovaná také nesplnila svou povinnost přezkoumatelně vyložit, proč uložení mírnějšího opatření v dané věci nepostačuje. Jedná se o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Je proto třeba vždy nejprve zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. Žalovaná však neodůvodnila vyčerpávajícím způsobem, proč použití zvláštního opatření nebylo dostatečné, pouze stroze rekapitulovala pobytovou historii stěžovatele a konstatovala, že by zvláštní opatření nebyla účinná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74). Žalovaná nerespektovala zásadu proporcionality podle § 2 odst. 3 správního řádu. Zásahy státu musí respektovat spravedlivou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce (viz náleží Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01).

[7] Stěžovatel také upozorňuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 28. 4. 2011 ve věci C-61/11 *Hassen El Dridi*, podle kterého je třeba při posuzování otázky maření rozhodnutí o správním vyhoštění použít zásadu subsidiarity. Jednotlivé zákonné postupy proto musí být aplikovány postupně a přísnější prostředek je možné použít, jen pokud nelze použít mírnější. Stěžovatel se dovolává přímého účinku čl. 15 a 16 směrnice EP a rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí.

III. Vyjádření žalované

[8] Žalovaná byla přípisem ze dne 12. 2. 2015, č. j. 1 Azs 243/2014 – 27, vyzvána k vyjádření se ke kasační stížnosti stěžovatele ve lhůtě 2 týdnů od jejího doručení. Této možnosti nevyužila a nevyjádřila se.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených. Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění. Zejména tvrdí, že žalovaná mohla rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud by se ukázalo, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Z napadených rozhodnutí žalované a městského soudu nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Žalovaná podle stěžovatele také přezkoumatelně nevyložila, proč uložení mírnějšího opatření v dané věci nepostačuje.

[13] Podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zabavení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...), b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, c) cizinec nerycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (...).*“

[14] Na posuzovanou věc dopadá také čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), který stanoví: „*Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) brozí nebezpečí skrytí se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.*“

[15] Ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců pak stanoví: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (...) je: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; (...). (2) Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodně nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nerycestuje (...). (5) Výrok o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je zpravidla součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Odvolání proti výroku o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nemá odkladný účinek. (6) Cizinec je povinen splnit povinnost uloženou mu v rozhodnutí o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a vycestovat z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. (7) V případě, že cizinec závažným způsobem poruší povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebo v době k vycestování stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nerycestuje, policie takového cizince zajistí. V případě, že splnění povinnosti zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec povinen povinnost splnit neprodleně po zániku těchto důvodů.*“

[16] Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 9. 6. 2014. Třicetidenní lhůta k vycestování měla uplynout 9. 7. 2014. Stěžovatel ale dne 18. 6. 2014 podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, která má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek. Tím došlo ke stavení lhůty k vycestování (k dopadům odkladného účinku žaloby na běh času viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 – 103, publ. pod č. 1763/2009 Sb. NSS). Do dne podání žaloby uplynulo z lhůty k vycestování 8 dní. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2014, č. j. 44 A 37/2014 - 37, nabyl právní moci dne 17. 9. 2014. Běh lhůty k vycestování proto ode dne 18. 9. 2014 pokračoval a lhůta uplynula 9. 10. 2014. Od 10. 10. 2014 proto stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně.

pokračování

Žalovaná i městský soud vyhodnotily konec lhůty nesprávně, vzhledem ke skutkovým okolnostem případu se však nejedná o vadu, která má vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.

[17] Stěžovatel nerespektoval správní vyhoštění, nevycestoval v době stanovené tímto rozhodnutím a nečinil dostatečné kroky k legalizaci svého pobytu. Tím naplnil výše citované podmínky § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá ze spisového materiálu, stěžovatel si byl vědom, že městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a musel si proto být vědom, že se toto rozhodnutí stalo vykonatelným. Stěžovatel přesto neučinil žádný konkrétní krok, aby buď vycestoval, nebo legalizoval svůj pobyt v České republice. Stěžovatel v žalobě tvrdí, že se k žalované dostavil pouze jednou dne 16. 10. 2014. Sám však neuvádí nic konkrétního o tom, kdy jindy se měl dobrovolně dostavovat k žalované a jak chtěl svou situaci řešit. Jeho tvrzení o dobrovolném dostavování se k žalované proto nejsou nijak podložena. Chování stěžovatele i podle Nejvyššího správního soudu vzbuzovalo důvodnou obavu, že nebude-li zajištěn, mohl by mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nelze také odhlédnout od důvodů samotného správního vyhoštění, kterými byly stěžovatelem páchané majetkové přestupky a jeho opakované porušování zákona o pobytu cizinců. Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[18] Jak vyplývá z § 123b zákona o pobytu cizinců, možnost uložení zvláštních opatření se vztahuje pouze na dobu před nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud stěžovatel včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření (povinnost oznámit policii místo pobytu a setrvávat v něm a finanční záruka) již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Stěžovatel však i nadále pobýval v České republice a jeho zajištění proto již nebylo možné nahradit zvláštními opatřeními podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Je třeba také zdůraznit, že stěžovatel byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, Nejvyšší správní soud ke vztahu tohoto ustanovení a zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců výslovně uvedl: „*Za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.*“ Stěžovatel namítá, že zajištění je krajním prostředkem ke splnění povinnosti. S tím Nejvyšší správní soud zcela souhlasí. V jeho případě ovšem o krajní situaci šlo, protože stěžovatel nevycestoval v době, kdy měl, nečinil dostatečné kroky k legalizaci svého pobytu a setrval v České republice i přes pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Jeho zajištění proto bylo zcela namístě. Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[19] Žalovaná k možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců uvedla, že s ohledem na předešlé jednání stěžovatele existuje nebezpečí, že bude opět porušovat právní předpisy, protože nerespektuje uložené správní vyhoštění a nevycestoval z území České republiky. Stěžovatel také odmítl sdělit, na jaké adrese se zdržuje, a stal by se tak pro žalovanou nedohledatelným. Uložení zvláštních opatření by proto bylo neúčelné. Žalovaná tímto zdůvodněním svého rozhodnutí splnila výše uvedené podmínky zákona o pobytu cizinců, návratové směrnice a příslušné judikatury. Možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců se zabývala, přičemž své závěry dostatečně a přezkoumatelně odůvodnila.

[20] Městský soud se také s otázkou důvodnosti zajištění stěžovatele vypořádal dostatečně. Podle jeho názoru žalovaná postupovala správně a své rozhodnutí na základě nashromážděných materiálů náležitě odůvodnila. Uvedl, že hodnocení žalované nijak nevybočuje z mezí jejího

správního uvážení a nevede k porušení zákona o pobytu cizinců či Listiny základních práv a svobod. V reakci na pouze obecné žalobní námítky konstatoval, že zajištění stěžovatele bylo přiměřené a jiné řešení za účelem realizace správního vyhoštění nepřicházelo v úvahu. Z rozsudku je tedy zjevné, jak městský soud ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ, přičemž vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných. Jeho rozsudek proto odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

[21] Nejvyšší správní soud neshledal ani jakýkoliv nesoulad s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci *Hassen El Dridi*, kterého se stěžovatel dovolával. Rozsudek se zabýval především otázkou možnosti uložení trestu odnětí svobody neoprávněně pobývajícím státnímu příslušníkovi třetí země, pokud v rozporu s příkazem k opuštění území členského státu Evropské unie v určité lhůtě na tomto území setrvává, tedy otázkou, která se míjí s předmětem řízení o zajištění stěžovatele. Pro nyní posuzovanou věc může být relevantní pouze potvrzení skutečnosti, že návratová směrnice „*zavádí přesný postup, který má každý členský stát použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje*“ (bod 34 rozsudku *Hassen El Dridi*). V tomto ohledu žalovaná nepochybila. V souladu s čl. 6 odst. 1 návratové směrnice bylo nejprve vydáno rozhodnutí o navrácení (rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele). Stěžovateli byla v souladu s čl. 7 odst. 1 téže směrnice stanovena lhůta k dobrovolnému návratu v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, která je bezpochyby přiměřená ke splnění povinnosti vycestovat z území. K dobrovolnému návratu však stěžovatel nepřistoupil a ještě tři měsíce po uplynutí lhůty k dobrovolnému návratu se zdržoval na území České republiky neoprávněně. V takovém případě z čl. 8 odst. 1 a 4 návratové směrnice i z rozsudku *Hassen El Dridi* (viz bod 38 uvedeného rozsudku) vyplývá povinnost členského státu uskutečnit vyhoštění a přijmout přiměřeným způsobem nezbytná opatření, včetně případných donucovacích opatření. Soudní dvůr také potvrdil, že členské státy mohou zbavit cizince svobody jeho zajištěním, pokud výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na konkrétní situaci ohrožen jednáním dotčené osoby (viz bod 39 rozsudku *Hassen El Dridi*; viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29).

[22] Stěžovatel ve své kasační stížnosti také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74. Ten na posuzovanou věc ovšem nijak nedopadá, protože se týká náležitostí výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání na základě tzv. readmisních smluv (§ 129 zákona o pobytu cizinců) a vztahu tohoto typu zajištění vůči institutu zajištění za účelem správního vyhoštění. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, na který stěžovatel taktéž odkazuje, a který se jinak týká kvót na mléko, vyplývá ústavní požadavek vždy zachovávat spravedlivou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. Vzhledem k výše uvedenému byl ovšem tento požadavek naplněn, protože mezi obecným zájmem na vyhoštění stěžovatele včetně jeho zajištění za tímto účelem a ochranou osobní svobody stěžovatele byla podle Nejvyššího správního soudu spravedlivá rovnováha zachována.

V.

Závěr a náklady řízení

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu